

Det Sidste, at den er overflødig, vil ogsaa gjælde, dersom man forandrer den saaledes, som jeg tror, den cerede Forslagsstiller i sit Foredrag gjorde, idet han nemlig vil have, at der skal staa, „er Eierne tiltalt og dømt:“ i saa Fald vil „tiltalt og“ være ganske overflødige, Bøgten ligger jo kun paa, at han er dømt. Derfor tror jeg, at disse Ændringsforslag under Nr. 10, 11 og 12 ikke egne sig til Vedtagelse, og jeg tror ogsaa, at de, saaledes som jeg har bemærket ved flere andre af Forslagene, vilde berede Lovens adskillige Banfælgeligheder paa et senere Trin, fordi jeg meget stærkt tvivler om, at man vilde kunne sætte dem igjennem. De kunne formodentlig ikke sættes igjennem i dette Thing; men jeg tror i alt Fald, at det vilde støde paa megen Banfælgelighed i det andet Thing, at der skulde kunne knyttes en Straffebestemmelse til et saa ubestemt Udtryk som det, at en Hund volder Ulempe paa offentlig Gade, Vej eller Plads. Hvad Ændringsforslagene under Nr. 13 og 14 angaar, skal jeg blot bemærke, at jeg for mit Vedkommende ingen Bøgt lægger paa § 9, og hvis der i det Hele skulde være Stemning for at udfylde denne Paragraf, har jeg lille Noget at indvende derimod. Jeg har aldrig foreslaaet en saadan Bestemmelse, og jeg anser den heller ikke for særdeles bethydningsfuld, af den Grund nemlig, at de fornødne Bestemmelser i denne Retning jo kunne indsættes i Politivedtægterne. Bestemmelser i denne Retning staa allerede i mange Politivedtægter, og saadanne findes jo baade i Kjøbenhavn og i alle Kjøbstæder, og det er jo vel de Steder, hvor det er mest magtpaaliggende at faae saadanne Bestemmelser ind, idet det er paa de mere tætbefolkede Steder, hvor man snarest kan tænke sig, at det Forhold, der omtales i Paragrafen, kan forarge Folk. Hvad Landkommunerne angaar, er der jo Politivedtægter i adskillige, og da navnlig i dem, der grændse op til Kjøbenhavn, og som altsaa er de, hvor der færdes flest Menneſter paa Veie og Gader. Derfor tror jeg, at denne Bestemmelse ikke kan have Stort at bethyde, da Trangen til at faae en sliq Ordning foreskrevet jo kan tilfredsstilles gennem de almindelige Politivedtægter, og vistnok ogsaa vil blive det, hvor der er en almindelig Stemning hos Befolkningen for at faae saadanne Regler. Derfor skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod, at Paragrafen helt slettes ud, og jeg tror ikke, at dette skal berede Sagen videre Banfælgelighed paa det senere Trin. Hvis man derimod vil beholde Paragrafen, skal jeg erkjende, at jeg ikke er tilstrækkelig bekendt med Forholdet til at kunne bedømme,

hvorvidt det er rigtigt at bruge Udtrykket „løbste Tøvehunde“ i Stedet for „Tøvehunde i Løbetiben“. Jeg skal kun sige, at for mig er der noget Belynderligt i dette Udtryk „løbste Tøvehunde“, da dette Udtryk „løbst“ her bruges i en noget anden Betydning end, naar man taler om løbste Heste. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig foreløbig.

Tvede: Det forekommer mig, at man, naar man lovgiver, saavidt muligt skulde vogte sig for at give Bestemmelser, der friste til Uaabhed og til Omgaaen af Lovens Regler. Men en saadan Fristelse, synes jeg, ligger i Ændringsforslaget under Nr. 6, hvorefter „Hundeiere, som ere Medlemmer af Andres Husstand, erlægge 5 Kr. aarlig for hver af deres Hunde“ — det er jo Landet, det gjælder — medens Chefen for Husstanden kun betaler 3 Kr., forsaavidt han har mere end een Hund. Jeg tænker nemlig paa det Forhold, at en Aftægtsmand eller Aftægtskone holder en lille Hund; saa skal Vedkommende ikke alene erlægge den Hundeafgift, som paahviler en Husstands Chef, der har mere end een Hund, men yderligere betale 2 Kr. Dette, mener jeg, vil ufeilbarlig lede til, at Vedkommende beder Chefen for Husstanden om at løse Tegnet til Hunden, hvorved der spares 2 Kr. Dette Ændringsforslag har jeg saa meget mere Betænkelse ved, som det giver en Forklaring til Lovforslagets § 4, som jeg egentlig ikke troede skulde have den Betydning, som den vil faae, dersom denne Ændring vedtages. Der staaer nemlig, at forsaavidt det er en Anden end Husstandens Chef, der holder Hund, skal han erlægge den dobbelte Hundeafgift. Dersom Chefen for Husstanden har to Hunde, vil han, forsaavidt Ændringsforslaget vedtages, komme til at betale 8 og 16 Kr. Dersom § 4 skal forstås i Overensstemmelse med Ændringsforslaget under Nr. 6, vil den Person af Husstanden, som holder 2 Hunde, derefter komme til at give 16 og 32 Kr. Det troede jeg dog ikke var Meningen; men vedtages Ændringsforslaget under Nr. 6, er det aabenbart, synes mig, at den Mening maa lægges ind i § 4. Strax forstod jeg § 4 saaledes, at naar et Medlem af en Husstand holdt en Hund, skulde der af denne Hund altid betales Afgift, som om det var den 2den Hund i Hundeholdet, altsaa altid dobbelt saa meget som af den 1ste, derimod ikke det Dobbelt af, hvad den 2den Hund koster for Husstandens Chef. Det kan være, at jeg har misforstaaet dette, at det oprindelig var Tanken, at dersom f. Ex. Fader og Søn, som bo sammen, begge holde Hunde, skal